„VREAU SĂ JOC 300 DE MECIURI!"

Îl cunosc pe Alexandru Badea de vreo 15 ani. Pare neschimbat. Nu mai mult și chiar în săptămîna premergătoare primului meci din retur, la 8 martie, va împlini 33 de ani. Are aceeași siluetă, aceleași mișcări feline, aceeași ținută sveltă de sportiv. E la fel de sfios.

— ... *Cît de bine a jucat Sandu în acest sezon! Ce însemnă a fost contribuția ... la ideea de joc a echipei! Fără el nu cred că ne-am fi găsit în prima jumătate a clasamentului...*

Sînt cuvintele antrenorului Robert Cosmoc, ecoul cuvintelor exprimate de toți jucătorii echipei Farul.

Și cînd te gîndești că nu de mult unii din membrii conducerii clubului, apreciind cu superficialitate calitățile acestui jucător model, au găsit de cuviință să se dispenseze de serviciile lui. Această nefondată hotărire l-a ambiționat la culme pe Badea *„Las'că vă arăt eu ce pot"*. Acreditat din nou, Sandu n-a mai lipsit din formație decît o singură dată, din cauza unei accidentări. N-a fost meci în care constructorul de joc al constănțenilor să nu părăsească stadionul în ropote de aplauze.

L-am întîlnit de curînd la sediul clubului. Juca șah cu Kallo. Partida n-a durat prea mult. Apărarea negrelor lui Kallo a cedat și matul a fost inevitabil.

— *O luăm spre stadion sau mergem în jos spre faleză?*

— Stadionul e gol. E nostalgic. Prefer marea. Mă inspiră.

— *Cîți ani au trecut de cînd joci fotbal?*

— Păi, să tot fie vreo 20. Era în 1950, cînd am marcat primul meu gol într-o poartă adevărată. Jucam la pitici, la Flacăra Moreni și antrenorul Csillag nu punea prea mare nădejde în mine, căci eram tare pirpiriu. L-am dezmințit. După doi ani am trecut la juniori, unde sub îndrumarea lui I. Botearu și Alex. Dumitriu am jucat pînă în anul 1955. După aceea am fost împrumutat pentru doi ani la S.R.T. Moreni, unde m-am întîlnit cu „aerul tare" din campionatul regional, ca în anul 1957 să revin la Flacăra. Cei patru ani de rodaj în Divizia B m-au fortificat și m-au învățat să fiu modest și receptiv. Să nu-i fi ascultat sfaturile sau să-i dai vreo replică lui nea Unguroiu că atît îți trebuia! Mai bine îți luai tălpășița decît să dai ochii cu el...

— *Știu că ai jucat la Petrolul din anul 1959. Te-ai prezentat cumva singur sau ai fost solicitat?*

ALEXANDRU BADEA

— În vara anului 1959 am fost convocat la București la un trial al celor mai buni jucători din Divizia B. N-au fost cine știe ce spectatori, dar mi-amintesc că pe marginea terenului se aflau zeci de antrenori. Ochiul lui nea Ilie Oană nu se înșeală. Jucasem bine și la sfîrșitul campionatului, în decembrie, am fost transferat la Petrolul. Dar, am pășit cu stîngul: meciul meu de debut a coincis cu un eșec pe teren propriu. Ne-a învins Progresul cu 1—0 la Ploiești și prima impresie... Treptat m-am încadrat însă în jocul echipei și în cei zece ani de activitate la Petrolul pot afirma că am trecut de la „agonie la extaz" de nenumărate ori. Palmaresul meu nu este chiar atît de bogat, totuși, ca echipa în care joci să cîștige de trei ori titlul de campioană națională nu-i la îndemîna oricui. Tot în acea perioadă am îmbrăcat de opt ori tricoul echipei naționale, de șase ori pe cel al reprezentativei secunde și de șapte ori pe cel al echipei de tineret.

— *Care a fost cea mai frumoasă amintire?*

— **Anul 1966 n-am să-l uit niciodată. Atunci am debutat în echipa națională jucînd împotriva Portugaliei, meci care conta în preliminariile C.M. Am cîștigat cu 2—0 și am avut marea satisfacție de a marca și doilea gol.**

— *Dar cea mai tristă?*

— Eliminarea echipei Petrolul din C.C.E. în 1967 de echipa engleză F.C. Liverpool. Meciul al treilea s-a jucat la Bruxelles. Dar ce a fost mai trist, eu a trebuit să stau pe banca rezervelor. În meciul retur de la Ploiești, cîștigat de noi cu 3—1, fundașul Lawller m-a călcat pe genunchi și din minutul 10, am devenit figurant. Pe vremea aceea nu puteau fi înlocuiți jucătorii. Ceea ce a fost mai grav, aveam să aflu la cabină, cînd doctorul Cristea a constatat că am suferit o smulgere de ligamente. Acest accident m-a scos din activitate o îndelungată perioadă de timp. Tot atunci am pierdut și locul în echipa națională.

Timpul s-a scurs pe nesimțite. Se apropia ora la care era fixat antrenamentul. Trebuia să ne despărțim. În prelungiri... am aflat că la Farul, Badea se simte în largul lui pe postul de mijlocaș. *„Ca atacant eram faultat tot timpul. Acum, împreună cu Tănase, am tot jocul în față și pot sesiza toate breșele din apărarea adversă. Dorințele mele de viitor, dacă vreți, nu sînt prea pretențioase. Încerc, chiar dacă nu mă mai aflau la prima tinerețe, să ating cifra de 300 de meciuri jucate în Divizia A, deși pînă în prezent am la activ doar 252. O a doua dorință ar fi legată de echipa Farul, cu care vreau să cîștig măcar o dată campionatul sau cupa. Iar cînd nu voi mai fi bun printre coechipieri, am să îmbrățișez profesia de antrenor. Nu de alta, dar, vorba proverbului, „ce naște din pisică..." Fetița mea Izabela, în vîrstă de șapte ani, este o desăvîrșită gimnastă la școala sportivă, iar Emanuel, deși are numai trei anișori, sparge zilnic cîte un geam cu mingea, punîndu-mă în gardă că va avea nevoie de un antrenor".*

Gheorghe NERTEA

DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI • DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI • DIN INTIMITĂȚI

„AȘTEPT NOUL SEZON CA PE O RĂZBUNARE"

Zgîmboiul mă privea cu ochii mari, întrebători. Eu țipam în pînza microfonului ruginit formația Sportingului... Traian Ionescu... Fruth... Orban...' Sergent...' Gică Popescu...' Varga...' Pericle... În bucătăria familiei Badea, vecini cu stadionul vechi al Piteștilor (aceasta era „cabina de transmisie"), asistentul meu, era totdeauna zgîmboiul ăsta de 5—6 anișori. Brunet. Ochi mari, negri ca tușul. Mereu încruntat aproape solemn. *„Și eu mă fac fotbalist..."* Aceasta era formula sacramentală — rostită invariabil de „asistent" — la terminarea lecturii formației, strigată în microfonul ruginit, conectat la un singur megafon, de regulă defect; o formație pe care o știam deci doar eu și zgîmboiul cu ochii negri ca tușul...

. . . . . .

El bine, zgîmboiul s-a făcut fotbalist. În 1954 se prezintă la un antrenament al piticilor de la Dinamo Pitești. Primul profesor, Gică Teodorescu. Prima minge, „oficială", o minge de volei. Primii colegi statornici de echipă, — Udrea — fundaș — și Cristescu. 1957. Trece la juniori. Profesor — Jean Lăpușneanu, la început, apoi Leonte Ianovschi, Stănescu, Marcel Ilie, Circiumărescu, Badea — talentele formației. Trec anii. Genu Iordache îl convoacă la națională de juniori. Pentru trei meciuri. Printre coechipieri, Mureșan și Lungu, de la Metalul Cîmpia Turzii, Kiss de la Dinamo Bacău. 1961. Meci la Rîmnicu Vîlcea, pentru că stadionul din Pitești este suspendat. Adversar — U.T.A. El este rezervă. Spre sfîrșitul meciului, Ștefan Vasile îi face semn. Intră în teren și în Divizia A, la 18 ani, înlocuindu-l pe Constantinescu — Kopa cum i-a rămas numele de cînd l-a botezat Constantin. Urmează anul victoriei din Turneul U.E.F.A. Cîștigă selecționarea în lot. Nu și în echipă. Rămîne la Viitorul. La Bacău, într-o duminică de campionat, cînd Gherghelt și D. Popescu lipseau, convocați la lotul „mare" intră el și cu Sorin Avram titulari la mijloc. Și cît de greu i-au mai scos pe urmă din echipă, Loți și cu Tică! 1963. Pătrunde în Giulești. O primăvară la Rapid, cu Ozon, Georgescu, Macri, Todor. Antrenori — Nicolae Roșculeț și Victor Stănculescu. La sfîrșitul verii se urcă în trenul de Iași, la examenul la Construcții și nu mai părăsește Copoul șase ani. Anii cei mai frumoși, de pînă acum. Teașcă, Justin, Botescu, Marius Berariu iarăși Justin — galeria antrenorilor. Deleanu, Mircea Constantinescu — cei mai iubiți și constanți coechipieri. Evenimentul ieșean nr. 1 — după admiterea în facultate — însurătoarea. Și — apoi, cel mai dureros — despărțirea de Moldova și de moldoveni. L-a consolat doar gîndul că se întoarce acasă. Și s-a întors la Pitești. Familia, mediu integral de fotbal. Taică-său n-a ratat în cariera lui de centru înaintaș, nici un penalti. E iarăși în Piteștiul copilăriei. Stimat, pentru că o merită. Satisfăcut? Da, pe de o parte. De ce nu și pe de alta? Aici este durerea. Joacă tot mai puțin. Accidentele s-au ținut scai de el... I se reproșează și încetineala. Asta îl consumă. Enorm!

. . . . . .

Zgîmboiul din cabina de transmisie mă privește cu aceeași ochi imenși și negri. Da, s-a făcut fotbalist. A ajuns ce și-a dorit. Nu mai are nici o ambiție? Ba, cum să nu! **„La 27 de ani nu vreau, nu-mi permit să mă consider un jucător terminat. Doresc din toți porii să pun un punct mare și frumos carierei mele tot în orașul unde ea a început. Sezonul 1971, îl aștept ca pe o răzbunare. Ca pe o răzbunare!!!"...** Fostul zgîmboi a tăcut. A rămas așa cum îl știu, mereu încruntat, aproape solemn... Biță Ștefănescu. Zgîmboiul din povestea mea!

MIRCEA ȘTEFANESCU

Eftimie IONESCU

DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI • DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI • DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI • DIN INTI

„DE CE ÎMI PLAC WESTERN-URILE"...

De aproape cinci ani, două nume sînt rostite automa atunci cînd se prezintă formația Universității Craiova: Strîmbeanu — Ivan.

Începînd din toamnă, după etapa a 9-a, purtătorul tricoului cu nr. 10, partea a doua a „ecuației", Nicolae Ivan, a acuzat însă o indisponibilitate care avea să se prelungească pînă la încheierea turului. Absența lui din formația studenților a iscat discuții. În acea perioadă, un coleg de redacție făcea o afirmație, extrem de sugestivă, despre jucătorul Universității. Spunea, ferm convins, că dacă în prima noastră categorie ar exista cel puțin 200 de jucători ca Ivan, atunci fotbalul românesc ar dispune de una dintre cele mai tari Divizii A europene. N-a lăsat fără acoperire cele spuse, argumentînd imediat: valoarea tehnică bună, constanță excepțională de-a lungul anilor efort în teren, receptivitate la indicațiile tactice, își îndeplinește consecvent sarcinile pe care și le asumă. Într-un cuvînt, un jucător care, o dată intrat pe teren, își face datoria din plin.

Desigur, puțini sînt cei ce n-ar subscrie acestui punct de vedere. Pentru că el exprimă concentrat adevărul despre jucătorul craiovean, un adevăr pe care ni-l relata, nu cu mult timp în urmă, și antrenorul său, Șt. Coldum. Însușirile mai sus enumerate îl definesc pe **Ivan — jucătorul.** Pentru a fi completă, caracterizarea trebuie să surprindă însă și însușirile omului Ivan. Dar cine poate oare rupe omul de jucător sau fotbalistul de om?

L-am întîlnit de multe ori, l-am văzut jucînd excelent, niciodată sub nota 7. Înainte de meciuri, după meciuri, în perioadele de pregătire, cei din jur îl pot „descifra" cu ușurință pe Ivan-omul.

Încercăm s-o facem și noi, în rîndurile, următoare, pornind de la o întîmplare.

Cu doi ani în urmă, vreo patru jucători de la Universitatea trebuiau să plece într-o deplasare peste hotare cu lotul B. Grijuliu, antrenorul Coldum, îl... rugase pe Ivan să aibă grijă de cellalți. Și pentru că l-a ținut din scurt, fundașul Niculescu s-a supărat. Faptul nu l-a împiedicat să-l respecte apoi și mai mult

NICOLAE IVAN

pe Ivan, respect pe care l-a impus tuturor prin muncă, dragoste față de echipă, experiența pe care o are, modestie, echilibru în tot ceea ce face. Am făcut chiar un sondaj în rîndul jucătorilor craioveni. De la Martinovici și Oblemenco, la Dașcu și Smarandache, cu toții l-au indicat pe Ivan ca fiind cel mai respectat dintre ei.

Deunăzi, la Cumpătul-Sinaia, i-am cerut să-și depene cariera de jucător, să se autodefinească sincer. Cu vorbă domoală (Nu, nu-l moldovean! S-a născut în București), ne-a spus că Rudi Wetzer i-a înlesnit prima întîlnire cu fotbalul, că Ilie Oană l-a remarcat la Flacăra Moreni și la 19 ani l-a aruncat în focul primei divizii, alături de Dumitru Munteanu, Zaharia, Tabarcea, debutul fiind consemnat cu majuscule în „Sportul". Patru ani la Petrolul, după care a făcut cunoștință cu Strîmbeanu. Și de atunci, din 1966, meci de meci, Strîmbeanu — Ivan, Strîmbeanu — Ivan... N-a jucat întotdeauna, formidabil. Dar întotdeauna CORECT.

— **Poate că nu-i o mare performanță să joci zece ani în prima divizie. Ceea ce m-a nemulțumit însă cel mai mult în toți acești ani au fost întreruperile cauzate de diverse accidentări. De nenumărate ori am fost faultat grosolan și atunci, pe moment, cînd m-am ridicat de pe gazon, m-au fulgerat aprige gînduri de răzbunare. Dar n-am făcut-o niciodată...**

De ce n-a făcut-o? Pentru că de fiecare dată și-a spus că n-are rost. Sigur că e greu să te calmezi instantaneu, dar în fotbalul actual, afirma el, cîștigă echipa care reușește să-și păstreze cumpătul, sîngele rece în momentele cele mai dificile. N-a trăit mari momente de satisfacție, totuși se mîndrește cu faptul că adversari de valoare îi recunosc corectitudinea în joc, îl consideră un partener cinstit, care nu trișează, oricare ar fi ea situația de pe teren, de pe tabela de marcaj. De altfel în acești 10 ani, Ivan n-a fost niciodată eliminat de pe teren sau avertizat...

— **Nu-mi plac oamenii care încearcă să înșele. Fotbalul e și el un duel în care trebuie să învingă cel care dispune de mai multe atu-uri. Cîndva am fost întrebat de ce dintre toate filmele prefer western-urile? Tocmai pentru că și acolo e vorba de o dispută, de o întrecere în care trișorii sînt pedepsiți crunt...**

Studentul Facultății de economie a industriei își cîntărește bine cuvintele, nu-i place să spună nimic în plus care să adauge o înfloritură ideii exprimate, rămînînd și în conversație, ca și pe teren, ca și în viață, în general, un interlocutor sobru, o prezență plăcută.

Laurențiu DUMITRESCU